

**MARY
HIGGINS
CLARK
& ALAFAIR BURKE
EGY DARABOT
A SZÍVEMBŐL**

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2021

Drága olvasóimnak, akik egész életemen át bátorítottak.

„Tekintsenek az életükre akár egy regényre, saját hősökkel,
cselszövőkkel, tévedésekkel és győzelmekkel.”

MARY HIGGINS CLARK

Előszó

Öt évvel korábban

„Bárcsak alkut köthetnék Istennel!”

Roseanne Robinson fejében folyton ennek a régi dalnak a szövege keringett, hiszen pontosan ezzel próbálkozott – alkut kötni Istennel. Ígérem, jobb feleség leszek. Jobb ember. Életem minden egyes hátralevő napján cselekszem valami jót. Bármit megteszek, ha visszaadod a férjemet. Add, hogy újra együtt lehessünk!

A folyamatos könyörgésből csak akkor emelte fel a fejét, amikor a sebészköpenyt viselő orvos megjelent a kórházi váró dupla ajtajában. Reménykedve tartotta vissza a lélegzetét, de csalatkoznia kellett, mert az orvos tekintete a sarokban várakozó idősebb hölgyön állapodott meg, aki Roseanne érkezése óta a könnyeit törölgette. A fájdalmas feljajdulás csak másodpercekkel később hasított bele a csendbe.

Szegény asszony, gondolta Roseanne. Kérlek, ne hagyd, hogy velem is ez történjen.

Roseanne még csak harmincegy éves volt, és el sem tudta képzelni az életét a férje nélkül. Az egyetemi évek alatt kezdtek randevúztatni, majd amikor a fiú építési karrierje szárnyalni kezdett, és Roseanne digitális marketingügynökségének ügyféllistája is szépen gyarapodott, a kapcsolatuk komolyra fordult. A motorkerékpárt a férje három évvel azelőtt, két héttel a második házassági évfordulójukat követően vásárolta.

Az az ostoba motor. Az juttatott ide bennünket.

Roseanne nem rejtette véka alá, hogy nem tetszik neki az ötlet. Férje bátyjához, Charlie-hoz fordult támogatásért, mert azt gondolta, egy rendőr talán képes megfontolandó érveket felhozni, de ehelyett a sógora kioktatta, hogy „olykor a férjeknek is kijár egy kis boldogság”.

Aggodalmai ellenére Roseanne némileg megkönnyebbült, amikor férje megvette a motort. A férfi akkor már hónapok óta szétszórtnak tűnt. Figyelmetlennek. Fásultnak. Roseanne azon tűnődött, vajon helyteleníti-e majd a döntését, hogy akár csak részmunkaidőben is, de visszamenjen az ügynökségbe dolgozni. A legsötétebb gondolatai között az is felmerült, talán repedeznek a házasságuk alapjai. De amint megvette a motort, a férjét olyan boldogság töltötte el, amilyen talán még soha – kedves lett, és derűt sugárzott. Akármiféle korai életközepi válságon ment is át, ez a csillogó kétkerékű szerkezet megoldotta a problémát. *Roszzabbul is alakulhatott volna*, mondta magának Roseanne.

És most itt ül és arra vár, hogy kiderüljön, sikerült-e a férje műtétje.

A rendőr, aki felhívta, jeges szenvtelenséggel adta tudtára a hírt. Baleset történt, közölte. Egy teherautóval ütközött, amikor az belerohant a pirosban. A motoros – vagyis az ő nyughatatlan férje – nincs eszméletén, annak ellenére, hogy bukósisakot viselt, amit amúgy csak az asszony hosszas unszolására volt hajlandó felvenni.

Az órájára pillantott. Öt perc múlva dél. Bella öt perc múlva kijön az iskola-előkészítőből. A szomszédjuk, Sarah a saját lányával, Jennával együtt hazaröppenti őket. Bella élvezni fogja, hogy egész délután a legjobb barátnőjével játszhat, de aztán biztosan eljön a pillanat, amikor kíváncsi lesz, hol van az apukája meg az anyukája.

Kérlek, Istenem. Hogyan magyarázhatnám el a kislányomnak, hogy az apukája nem jön haza többé?

Újabb orvos jelent meg a dupla ajtóban, ezúttal egy nő, fején még rajta volt a kék műtősapka.

– Roseanne Robinson! – kiáltotta.

Eljött hát a pillanat. Bella és az ő jövője függ attól, milyen hírt közölnek most vele. Továbbmehetnek-e azon az úton, amit eddig az életüknek hívtak, vagy egy egészen más ösvényen találják magukat. Egyes ajtó vagy kettes ajtó?

Felemelkedett ültéből.

– Én vagyok Roseanne Robinson.

Vagyis Ro-Ro, ahogy legtöbb barátjuk hívta. Ez a becenév volt a fő oka, amiért a házasságkötés után megtartotta lánynevét. *Ha élsz, szerelmem, megváltoztatom a családnevemet, ahogy mindig is szeretted volna.*

– Kérem, mondja már – esedezett Roseanne. Szorosan becsukta a szemét, lélekben felkészülve a kijelentésre, ami örökre megváltoztathatja az egész életét.

– A férje túl van az életveszélyen.

Roseanne-t olyan erővel öntötte el a hála, hogy önkéntelenül átölelte a nőt.

Az orvos sorolni kezdte a férjére váró kezeléseket – bőrátültetésre, fizioterápiára, rehabilitációra lesz szüksége. Roseanne magába szívott minden apró részletet, lelki szemei előtt megjelent minden egyes orvosi vizsgálat, de közben egyre csak az járt a fejében, mekkora szerencséje van. Megmenekült a családja.

De ahogy teltek a hetek, a hónapok, rájuk köszönt a valóság. A rehabilitáció. A lassú felépülés. Az idegeskedés. Az életük már nem volt olyan, mint régen. Mindennap eldőlt egy újabb dominó.

Aztán egy nap, öt évvel később, Roseanne egy telefonhívásból tudta meg, hogy a ledőlt dominók sorának végén egy Johnny Buckley nevű kisfiú áll.

Július 15., szerda

Első nap

1. fejezet

Laurie Moran arca megrándult a mögöttük dübörgő teherautóból újra felharsanó dudálás hallatán.

A volán mögött ülő barátnője, Charlotte Pierce belenézett a visszapillantó tükörbe, aztán idegesen a levegőbe csapott a kezével.

– Nem tudom, szerinte hol kéne mennem?!

Laurie visszafojtotta a lélegzetét, amíg csak bírta, mert az előttük haladó szállító furgon kipufogója jókora fekete felhőt durrantott az orruk alá.

Szerda volt, és még el sem múlt dél, de a Long Island-i gyorsforgalmi út máris bedugult, mert a tengerparti strandra vágyakozó városi lakosság menekülni akart a tikkasztó manhattani utcák nyomasztó levegőjéből. A hamptoni nyaralóvidékig tartó kétórás út ma akár háromra is nőhet, péntek estére azonban az ingázók ezt az időt négy-öt órára is feltornázzhatják.

Nem zavartatva magát a körülöttük kialakult torlódástól, Charlotte csatlakozott Janis Joplinhoz, és teli szájjal énekelni kezdte a rádióból hallatszó dalt. *„Törj csak még egy kis darabot a szívemből, bébi...”*

Széles mosoly villantott utasára.

– Óóó, micsoda felülmúlhatatlan élvezet a Long Island-i gyorsforgalmin autókázni, július közepén!

Charlotte az új Mercedes kabriót egy hónappal ezelőtt vásárolta, és még mindig nem tudott betelni annak az újdonságával, hogy lehúzott tetővel utazhatnak. Nagy, sötét, kerek napszemüveget viselt, és válláig érő fürtjeit az utazás idejére szorosan a füle mögé parancsolta.

Laurie észrevette, hogy a napszemüveg fedezékéből elnéz mellette, és a jobb oldali sávban haladó kocsit figyel.

– Ez a pasas, itt mellettünk, téged bámul, barátnőm. Szegény ördög nem is sejti, hogy belőled hamarosan férjes asszony lesz.

Laurie ösztönösen odafordította a fejét. Minden tévedés kizárva, a terepjáró sofőrje egyenesen rávigyorgott. Laurie gyorsan másfelé kapta a tekintetét.

– Ugyan, kérlek, szerintem csak a zene miatt bámul minket a pasi. Biztos benne, hogy mire elérjük úti célunkat, hallókészülékre lesz szükségünk.

A megjegyzéssel csak azt érte el, hogy Charlotte még feljebb tekerte a hangerőt. „Vedd el!” énekelte, és vállával imbolyogni kezdett a zene ritmusára. A felhangzó mély, elégedett kacagás ragályosnak bizonyult. Amikor a forgalom ismét mozgásba lendült, Laurie azon kapta magát, hogy fülig érő szájjal együtt énekel a barátnőjével.

Igazán volt oka az ünneplésre. Még négy nap, és hozzámegy Alex Buckley-hoz, aki több mint két évet töltött azzal, hogy meggyőzze, képes részt venni a megözevgyült dolgozó anya roppant elfoglalt életében. A szerény templomi szertartás után, amelyen csak a család és a legközelebbi barátok vesznek részt, megvacsoráznak a kedvenc éttermükben, és már indulnak is Olaszországba, egy tíznapos nászútra. Nem csupán arról van szó, hogy helyet szorított Alexnek az életében. Egy közös, új, jobb élet vár rájuk.

Charlotte volt, aki lebeszélte Laurie-t a „családi nászút” gondolatáról. Az utazás kettesben Alexszel lesz az első alkalom, hogy távol lesznek tízéves kislától, Timmytől, és nem csak egy-két éjszakára. Az esküvő utáni családi kiruccanás helyett Laurie és Alex azt találták ki, hogy három napot Long Island keleti végében töltenek a legközelebbi családtagokkal, felköszöntik Alexet a negyvenedik születésnapján, és a tényleges házasságkötést megelőző pár napos együttlét során közösen ünneplik meg, hogy összekötik az életüket.

Menedékül a Hampton-vidék egyik közvetlen vízparti szállodáját, a South Shore Resort and Spát szemelték ki. Itt csatlakozik Laurie-

hoz, Alexhez és Timmyhez Laurie apja, Leo, és Alex testvére, Andrew a feleségével meg a három gyerekével; és természetesen Ramon is ott lesz, aki ragaszkodott hozzá, hogy Alex komornyikjának nevezze magát, bár mostanára már valamennyien inkább pótnagybácsikájukként tekintettek rá. Timmy kedvenc bébiszitterét, Karát is meghívták, hogy segítsen a gyerekek körül.

Laurie úgy gondolta, hogy Alexszel, Timmyvel és Ramonnal már kora reggel elhagyják a várost, mielőtt a zord világ belerondíthatna a terveikbe. A nő *A gyanú árnyékában* című, híreken alapuló tévés valóságshow producere volt, a műsor kihűlt vagy lezárt esetek felülvizsgálatával foglalkozott. Laurie mindent előkészített, hogy amint visszatérnek Olaszországból, azonnal hozzákezdhessenek a következő rész forgatásához.

Nyolc éve már, hogy egy Jonathan Brown nevű újságíró egyszerűen eltűnt. Brown felesége, Amy elmondása szerint a férjének az egyik névtelen informátorával volt találkozója, aki egy gyógyszerészeti cégnél folyó csalásról közölt volna adatokat. Miután a rendőrség nem talált semmiféle, ilyen találkozóra utaló nyomot, a nyilvánosság Amyre kezdett gyanakodni. Brown azóta sem került elő, sem élve, sem holtan, Amy ellen pedig sosem emeltek vádat.

Laurie egy éven át próbálta felvenni a kapcsolatot azokkal, akik egykor ennél a gyógyszerészeti cégnél dolgoztak, de hiába. Figyelmét az egyik kutató esete vonta magára, aki cserbenhagyásos gázolás áldozata lett, éppen egy héttel azután, hogy Brown eltűnt. Laurie kitartó faggatózására a kutató özvegye, Carrie elmondta, hogy a férjét a halála előtti hetekben nagyon aggasztotta valami munkájával kapcsolatos dolog. Mikor Laurie megkérdezte, a férje ismert-e egy Jonathan Brown nevű újságírót, Carrie zavartan pislogott, mígnem Laurie emlékeztette a nőt, hogy Brown volt az a riporter, akinek egy héttel a férje halálos autóbalesetét megelőzően veszett nyoma.

Carrie elsápadt.

– Nem – válaszolta. – Legalábbis ezt így még sosem raktam össze. De emlékszem, hogy remegett, mint a nyárfalevél, amikor bemondták, hogy az az újságíró eltűnt. Kérdeztem, miért olyan ideges, mire valami kitérő választ adott, olyasmit, hogy milyen szomorú dolog, amikor egy családos embernek csak úgy nyoma vész.

Laurie meg volt győződve róla, hogy a kutatónak azért kellett meghalnia, mert ő volt Brown névtelenségbe burkolózó informátora. Tervbe vette, hogy mindazt felhasználva, amit Carrie-től és Amytől megtudott a férjeikről, nyomást gyakorol a gyógyszerészeti cégre, hogy a további kérdéseire is válaszoljanak.

Érezte, hogy valaki megböki a bal karját.

– Hahó! Föld hívja Laurie-t. – A forgalom ismét elindult, Charlotte pedig kikapcsolta a rádiót, így ismét hallották egymás hangját. – Mintha aggasztana valami. Mi bánt? Alex születésnap buliját óraműpontossággal megszervezted. Az esküvőt és a nászutat szintén. A munkád körül kalandoznak a gondolataid, igaz?

Bizony, így volt. Reggel, amikor felkelt, két, még késő éjjel postázott e-mail is várta, az egyiket Amytől, a másikat Carrie-től kapta. Carrie arról értesítette, hogy „megváltozott a véleménye”, Amy pedig „pánik-rohamra” hivatkozott. Hirtelen mindketten, ugyanazon az éjszakán gondolták meg magukat a nyomozásban való részvételükkel kapcsolatban. Egyikük sem szeretett volna *A gyanú árnyékában* műsorban szerepelni.

Laurie a reggel nagy részét azzal töltötte, hogy minden lehetséges módon megpróbálta elérni a két özvegyet. Úgy tervezte, a Hamptonvidék felé vezető úton is folytatja a próbálkozást, de Ramon még be sem rakta a kocsit csomagtartójába a bőröndöket, Laurie máris két újabb e-mailt kapott. A levelek két különböző ügyvédől érkeztek, akik felszólították, hogy semmilyen módon ne próbálja felvenni a kapcsolatot az ügyfelekkel, Amyvel és Carrie-vel. Nyilvánvaló volt, hogy vagy megfenyegették, vagy megvesztegették a két asszonyt. Valaki megtalálta

őket. Laurie-nak nem maradt más választása, mint lefújni a produkciót, amit szinte azonnal el kellett volna kezdeniük, amint a nászútról hazatérnek.

Amilyen lelkiismeretes volt, míg mindenki más már a tengerpartra készült, ő megtelefonálta a rossz hírt a főnökének, Brett Youngnak. Két órán át vitatkoztak, de nem jutottak előbbre. Young ragaszkodott hozzá, hogy Laurie szedjen elő egy másik ügyet, és tartsák a műsor meghirdetett sugárzási időpontját. Az egész délelőtt egyetlen szerencsésnek mondható fordulata az volt, hogy kiderült, Charlotte ki akar menni az East Hampton-i nyaralójába aznap este. Laurie dilemmája kapóra jött neki, hogy korábban lelépjen.

– Te minden tőled telhetőt megtettél – biztosította a barátnőjét Charlotte. – Nem hozhatsz vissza az élők sorába két halott embert. Mindent elmondtál a rendőrségen, amit csak tudtál, és nem tehetsz ennél többet. Ha pedig a gyógyszeripari cég lefizette a két asszonyt, hát az terhelje az ő lelkiismeretüket. Nem gyűjthatsz fel magad, Laurie, csak azért, hogy mások felmelegedjenek.

Laurie tudta, a barátnőjének igaza van, de még mindig szeretett volna valami többet tenni. Az első férjét, Greget hidegvérrel lelőtték, mikor Timmy még csak hároméves volt. Nem tudott elképzelni annyi pénzt vagy akkora fenyegetést, ami rávehette volna, hogy ne keressen válaszokat férje halálával kapcsolatban.

– Majd találsz másik ügyet – biztatta Charlotte. – Te mindig találasz. Viszont négy nap múlva férjhez mész, barátném. *Ezzel* kapcsolatban hogy érzed magad?

– Őszintén? – Laurie hátrahajtotta fejét az utasülésen, és élvezte az arcát melegítő napfényt. – Már szinte büntudatom van, amiért ilyen boldog vagyok Alexszel. Hogy érdemelhet valaki ennyi örömet az életben? Attól tartok, meglesz még ennek a böjtje.

– Ez az én Búvalbélelt Moran barátnőm – csipkelődött Charlotte. – Nem kell mentegetőznöd, amiért boldog vagy. Három csodás napot

töltesz a tengerparton a családdal és Alexszel. Aztán vasárnaptól ti ketten, együtt, vadonatúj életet kezdtek. Megérdemled, hogy minden másodpercét élvezd.

Laurie el tudta képzelni, hogy Greg is ugyanezt mondaná.

Érezte, hogyan olvad benne szét a munkahelyi feszültség, amikor behajtottak a parkolóba. A South Shore Resort and Spa csillogó, hófehér és modern volt. Ráadásul itt volt a Hampton-vidék legjobb tengerparti strandja, amely csaknem Montaukig ért. A nő mélyen magába szívta a sós levegőt, hallgatta az óceán hullámainak morajlását és a magasban köröző sirályok kiáltásait. Mindjárt észrevette a szálloda bejáratánál álló zöld mikrobusz mellett Alexet és Timmyt. Alex öccse, Andrew és a családja nyilván percekkel ezelőtt érkezett meg Washington D. C.-ből.

Laurie mosolyogva figyelte a kisfiát. Timmy, akár egy valódi úriember, épp kinyitotta az utasoldali ajtót leendő nénikéjének, Marcynak. Ekkor hátracsúszott a tolóajtó, és a hétéves Johnny ugrott ki a járműből, hogy megölelje Timmyt, míg Andrew bácsi két négyéves ikerlányának segített kiszállni. Timmy Andrew három gyereket máris „kis unokatestvéreimnek” kezdte szólítani.

Charlotte két rövid dudálással jelezte, hogy ők is megérkeztek. Alex felnézett, és a nő észrevette, hogy a délutáni naptól kissé lepirult a férfi orra, sötét haját összeborzolta a szél. Az arcán széles mosoly terült szét.

Charlotte úgy tett, mint aki menten elalél a levegőben izzó szerelemtől.

– Nézd csak a pasidat, Laurie. Ha engem kérdezel, úgy látom, kölcsönösek az érzéseitek.

Laurie viszonzta Alex mosolyát. Charlotte-nak igaza volt Alexszel kapcsolatban, és abban is, hogy a munka várhat rá két hetet. Addig pedig nincs más dolga, mint a családjára összpontosítani minden figyelmét.

Az örömteli üdvözlések közepette senkinek sem tűnt fel a fehér Chrysler, amelyik épp akkor kanyarodott be a parkolóba, amikor Charlotte elhajtott.

2. fejezet

A South Shore Resort hátsó teraszán Marcy Buckley az óceánban gyönyörködött, mélyeket lélegezve a sós levegőből. Jó érzés volt végre állni a kisbuszban töltött több mint hétórás zötykölődés után. Még pirkadat előtt indultak a fővárosból, hogy megpróbáljanak ebédidőre a Hampton-vidékre érni. Isten áldja meg Johnnyt, amiért oly elszántan szórakoztatta az ikerhúgait, bár Marcy úgy érezte, boldog asszonyként távozik majd a másvilágra, ha mostantól soha többé nem kell meghallgatnia a „Bébi cápa” című dalocskát.

Most, hogy végre itt voltak a szállodában, Emily és Chloe teljes figyelme, már amennyire ez két négyévestől kitelt, a nagytestvérük-ről Alex menyasszonya, Laurie felé fordult. Laurie elkísérte Marcyt és a gyerekeket egy rövid tengerparti sétára, míg Andrew és Alex a bejelentkezés formaságait intézték. Az ikrek Laurie fehér, bő szárú vázonnadrágjába kapaszkodva lelkesen mesélték neki a rejtélyes történetet, amit előző este egyenesen az ő szórakoztatására találtak ki – egy kiskutyát otthon hagynak, amikor a család nyaralni megy. A lányokat mindig is lenyűgözte, hogy Alex bácsikájuk, a jól ismert bűnügyi védőügyvéd rendszeresen szerepel a hírekben és a tévében. Amikor pedig elvállalta *A gyanú árnyékában* sorozatban a házigazda szerepét, kikönyörögték, hogy ők is nézhessék a műsort.

Még izgatottabbak lettek, amikor Laurie elmagyarázta nekik, hogy ő is abban a műsorban dolgozik; az édesapjáról, a New York-i Rendőrkapitányság nagyágyújáról már nem is beszélve. Marcy tudta, teljesen természetes, hogy a gyerekek más felnőtteket sokkal érdekesebbnek találnak, mint a saját, unásig ismert szüleiket, de néha kifejezésre akarta juttatni, hogy azért ő és Andrew sem piskóták. Andrew gazdasági ügyekre specializálódott, keresett ügyvéd volt a fővárosban, Marcy pe-

dig, már öt éve, amióta Kaliforniában elvégezte az egyetemet, sikeres színésznő. Johnnynak és a lányoknak azonban mindig csak az *Anyu* volt, és mindazok után, amiken átmentek, hogy családjuk lehessen, Marcynak ez tökéletesen megfelelt.

Míg a lányok Laurie körül sündörögtek, Johnnyt le sem lehetett varkarni Timmyről, Laurie tízéves fiáról. A három évvel fiatalabb Johnny, amióta értesült a küszöbönálló házasságról, csak „szuper unokatesóként” emlegette Timmyt. Laurie a parton a labdát egymásnak adogató két srácot figyelte. Bár a házasságkötés folyamányaképpen unokatestvérek lesznek, nyugodtan elmennének testvéreknek is. Timmynek is, Johnnynak is egyenes szálú, mézszínű haja volt, akárcsak Laurie-nak, a bőrük pedig világos, szemben Andrew és az ikrek sötét fürtjeivel és olajos árnyalatú barna bőrével. Marcy boldog volt, hogy Johnnynak végre lesz néhány olyan családtagja, akik inkább rá hasonlítanak.

– Mi is akarunk játszani – visította Chloe. Emily esdeklőn emelte Marcyra sötétbarna szemét. A lányok mindig egységbe forrva támadták le, de kettejük közül Emilyt volt könnyebb lecsillapítani. Marcy végigjártatta tekintetét a parton, hogy felmérje, fenyegeti-e valamilyen veszély az ikreket, akik szerettek meredek helyzetekbe keveredni. A parton többnyire párban, családi körben vagy baráti csoportokban sétáltak az emberek. Egy magányos nő vonta magára a figyelmét, akinek bő ruháját ide-oda tekergette a teste körül a szél, míg ő maga fotókat készített a vízről, és közben dohányzott. Rajta kívül csak egy alak volt még egyedül, aki rövidnadrágot, pólót és világoskék kalapot viselt, ami arra a fejfedőre emlékeztette, amelyet az anyja hordott a hajójukon.

Beleegyezően bólintott.

– De ne menjetek túl közel a vízhez.

Laurie mosolyogva figyelte a lányokat, akik a terasz szélén lerúgták a szandáljukat, és rohanni kezdtek a fiúk felé.

– A kiscsajok máris az egekben vannak, amiért vasárnap koszorúslányok lesznek – árulta el Marcy. – Szorgalmasan gyakorolják a lépé-

seket, de tudod, ahogy én ismerem őket, Chloe lelkesen sikítózva fog végigrohanni a diplomahajón, Emily meg ott lohol majd a sarkában.

– És ez így lesz jól – felelte Laurie. – Tudod, ez vicces, de el sem hiszem, hogy valaha összekevertem őket. Most, hogy már jobban ismerem, egészen másilyennek látom őket.

– Ez annak a jele, hogy már hivatalosan is családtag vagy. – Marcy ezt így is gondolta. Már akkor látta, hogy Alex szándékai komolyak Laurie-val, amikor a sógora meghívta őket New Yorkba, hogy összeismertesse a leendő rokonokat. Laurie volt az első nő, akit Alex valaha is bemutatott nekik, és akin mindjárt látszott, hogy más életcélja is van, mint megszerezni a legvonzóbb agglégényt a városban és az ölébe hullani. Az azóta eltelt két évben pedig bebizonyosodott, hogy Alex és Laurie milyen odaadóan szeretik egymást.

– Laurie!

Marcy megfordult, és egy tinédzserforma fiatal lányt vett észre, aki kitért karokkal közeledett Laurie felé. Hosszú, szőke haját lófarokba fogta, és fehér nyári ruhája fölött fekete hátizsákot cipelt. Laurie melegen megölelte a lányt.

– Ön bizonyára Mrs. Buckley. – A lány kinyújtotta a kezét egy gyors kézfogásra.

– Szólíts csak Marcynak – javasolta a nő. – Te pedig nyilván a híres-nevezetes Kara vagy. Már hallottam a legendás csokoládés palacsintádról.

Marcy sokat hallott már Karáról, Timmy kedvenc bébiszitteréről, aki a Moran-háztartás tartóoszlopa volt, amíg múlt ősszel el nem ment New York állam legnagyobb egyetemére, Buffalóba. A bemutatkozó csacsogást egy homokkal borított tízéves kissrác szakította félbe, aki Kara üdvözlésére rohant oda hozzájuk. Mire Marcy gyerekei is visszaértek a napozóteraszra, Timmy már mindent elmondott Karának arról az új videójátékról, amit játszani szeretett volna vele.

– Anya – nyafogott Emily –, *Jonathan nem dobja nekünk a labdát!*

– Jonathan? – csodálkozott Laurie. – Mióta szólítjátok Johnnyt Jonathannak?

Marcy kuncogott.

– Van egy új gyerek a sulijukban, akit Bartholomew-nak hívnak és ragaszkodik hozzá, hogy a teljes keresztnévén szólítsák. Mostanra minden gyerek úgy gondolja, irtó menő, ha a hivatalos keresztnévükön szólítják egymást.

– Kicsi a világ – válaszolta Laurie. – Timmy épp a múlt héten közölte velem, hogy úgy gondolja, a „Timmy” nagyon gyerekes név. A kérésére ezért néha Timothynak hívom.

– Biztos vagyok benne, hogy az egész csak múló hóbort – legyintett Marcy.

A szálloda nyitott folyosója felől érkező férfihangok szakították félbe őket. Alex, Andrew és Ramon közeledtek. Andrew meglóbálta a feje fölött az ajtónyitó kártyákat.

– Mi kaptuk a nászutas lakosztályt – dicsekedett. – Hála a bátyámnak.

– Összekeverték minket a foglalásnál – magyarázta Alex –, de nem baj. – Ugyan mi vagyunk a jegyespár, de erre a hétre beérjük a kisebb szobával is. Ti meg olyan sokan vagytok, hogy úgyis csak a nászutas lakosztályban fértek el.

– Micsoda mázlink van – jegyezte meg Marcy, és átvett egyet a kulcsok közül.

– Akkor hát... – kezdte Andrew, és Marcy látta rajta, alig várja, hogy bejelenthesse, mi következik. – Mit szólnának a hölgyek ahhoz, ha a délutánt a golfpályán töltenénk?

– Komolyan? – Marcy játékos ütőmozdulatot tett felé. – Én azt hittem, egy jó kis wellnessnapot fogsz javasolni.

– Ezek Alex harmincas éveinek utolsó órái, és egy Ramon nevű kismadár azt csiripelte, hogy a golf szerepel a kívánságlistáján.

Ramon büntudatos képpel tette a szívére a kezét.

– Valóban az én bűnöm. Leo még nem lesz itt, csak közvetlenül vacsora előtt érkezik, úgyhogy nektek négyötöknek ez remek alkalom lenne, hogy ütögessetek egy kicsit a golfpályán.

– És veled mi lesz, Ramon? – kérdezte Marcy. – Nem akarunk kihagyni a jóból.

– Nekem megvan a saját titkos programom.

– Szigorúan titkos – tette hozzá huncut mosollyal Timmy.

Marcy tudott Ramon Timmynek tett ígéretéről, miszerint módot talál rá, hogy egyedül vihesse el vásárolni, mert a kisfiú szerette volna valami saját, különleges szülinapi ajándékkal meglepni Alexet, azon kívül, amit Laurie választott maguknak nászajándékba.

Laurie Marcyra nézett, hogy kifürkésze, mi a véleménye Andrew javaslatáról.

– Én rémesen golfozom, de Alex folyton azt mondja, együtt kell játszanunk, ahogy te és Andrew teszitek.

– Ebéd a klubházban, aztán egy kör, a kilenclyukú pályán – ígérte Andrew.

Marcynak fontolóra kellett vennie, hogy a három gyermekét egy tizenkilenc évesre hagyja, aki még maga is szinte gyerek, és akivel csak pillanatokkal korábban találkozott. Másfelől viszont Laurie volt a leggondosabb anya, akit csak ismert, és Laurie feltétel nélkül bízott Karában. *Ugyan mi rossz történhetne ebben az óceánparti paradicsomban?* – kérdezte önmagától.

– Gyerünk! – kiáltotta, és mint aki a golf lázában ég, nagy lendülettel felpattant.

A két pár belépett a szobáik felé vezető nyitott folyosóra, és míg kényelmesen odasétáltak az ajtókhöz, az idegen a kék vászonkalapja pereme alól, hatalmas, sötét napszemüvege mögé rejtőzve tovább figyelte a strandot.

3. fejezet

Kara Sumner olyan jól szórakozott a tengerparton, hogy szinte meg is feledkezett arról, hogy fizetést kap ezért az úgynevezett segítségért, amiért pár napig rajta tartja a szemét Timmy és leendő unokatestvérein. Azt már tudta, hogy a Timmyvel töltött idő igazi élvezet. Még csak kilencedikes volt, amikor vigyázni kezdett a kislányra. Ezúttal azonban itt volt három másik, kisebb gyerek is, akikkel még soha nem találkozott, és Laurie előre figyelmeztette, hogy a két kislány igencsak élénk tud lenni. Most, hogy már itt volt, Kara nem is értette, miért aggódott. A gyerekek szuper cukik voltak, és olyan remekül elszórakoztatták egymást, hogy neki nem kellett különösebben megerőltetnie magát.

A legnagyobb kihívást az jelentette, hogyan különböztesse meg az ikerlányokat. Kara hálás volt, amiért a szülők nem egyforma fürdőruhát adtak rájuk. Emily sárgában, Chloe kékben van, ismételte magában.

Semmi gond.

Ráadásul Kara gimnáziumi barátnője, Ashley Carter is itt volt a strandon a családjával, és a lány is csatlakozott a mulatsághoz.

Az ikrek kívánságára „Alex és Laurie esküvője”-t gyakorolták, és éppen a játék ceremónia végére értek. A valódi szertartásba az összes gyereket bevonták. Míg a vőlegény vőfélyének hagyományos szerepét Alex bátyja, Andrew tölti majd be, Timmynek a menyasszony „násznagynak” feladata jutott. Johnny lesz a gyűrűhordozó, Chloe és Emily pedig a két virágszóró koszorúslány.

Az ikrek tengerparti színjátékában Kara volt a menyasszony, Ashley a vőlegény, és Ramon állt be násznagynak, a gyerekek pedig mind-

annyian a szertartás során végzendő feladataikat gyakorolták. Emily még műanyag gyűrűket is szerzett a szállodai szobából, hogy Johnny elpróbálhassa, hogyan fog végigvonulni velük a templomhajóban, és hogy Timmy meg Ramon átadhassák azokat a „menyasszonynak” és a „vőlegénynek”.

– Próbáljuk el még egyszer – rimánkodott Emily. – Chloe túl gyorsan ment, Johnny meg majdnem elejtette a gyűrűket!

A bátyja és a nővére tiltakozása közepette Emily a homokban oda masírozott, ahol a képzeletbeli templomhajó kezdődött, és amit tengeri kagylókkal raktak ki, hogy jól látszon.

– Sajnálom, hogy elrontjuk a szórakozást – szólalt meg Ramon –, de Timothynek és nekem be kell mennünk a városba, hogy születésnapi ajándékot vegyünk Alex bácsikátoknak.

– Mi vettünk neki egy menő aktatáskát – közölte Johnny. Az ikek rápisszegték. – Most mi van? Ramon és Timothy jobban tudnak titkot tartani, mint ti ketten.

Ramon kedvesen a két gyerekvigyázóra nézett.

– A maguk részéről rendben van, Miss Kara?

– Nem is tudom, srácok. Nem bánjátok, ha egy kicsit még Ashleyvel és velem kell lógnotok?

A három Buckley gyerek tapsolt és nevetett örömeiben.

– Akkor eljátszhatjuk még egyszer az esküvőt? – könyörgött Emily.
– Lééééégysziiii!

– Ha elmennek, akkor én akarok lenni az egyik vőfély – jelentette be Johnny.

– Te *mindig* az akarsz lenni, ami Timmy – mondta Chloe. – Mostantól egész nap Timmynek fogunk hívni.

– A neve *Timothy* – szögezte le Johnny.

Kara Ramonra mosolygott.

– Szerintem velünk minden rendben lesz.

Johnny, aki ettől kezdve úgy tett, mintha ő lenne Timmy, a nász-nagy, hogy a húgai kedvében járjon, még háromszor ismételtette át az esküvői szertartást, mielőtt bejelentette, hogy a maga részéről kiszáll.

– Most már inkább skimboardozni akarok. Már egyre jobban megy.

– Melegem van – Emily hangja panaszosan csengett. Kara a gyerek sötét fürtjeire tette a kezét. A kislány feje szinte felforrt. Chloe is előre-hajtotta a fejét, és Kara megállapította, hogy az övé is meleg.

– A sötét hajatok magába szívja a forróságot. Megyek, megnézem, van-e a szobákban valamilyen sapka vagy kalap.

– Mi is bemehetünk? – kérdezte Chloe.

Az eljátszott esküvő izgalma tovatűnt, a két kislány fáradt volt, a nap kiszívta minden erejüket.

– Szerintem itt az ideje, hogy bemenjünk és pihenjünk egy keveset a légkondicionáló hűvösében.

Johnny a hóna alá szorította a türkizcsíkos deszkát, és buzgón tanulmányozni kezdte a hullámok egymást követő sorát. A skimboard egy volt a sok játék közül, amit a hotel a szállóvendégei rendelkezésére bocsátott. Johnny szemlátomást nagyon csalódott lett volna, ha neki is be kellett volna mennie.

– Én itt maradhatok Johnnyval egy darabig, amíg visszaviszed a kiscsajokat a szobájukba – ajánlotta fel Ashley.

Karának semmi kétsége nem volt Ashley megbízhatóságát illetően. Ashley egy évvel volt idősebb nála, és a szülei már középiskolás korában gyakran bízták rá a fiatalabb testvérei felügyeletét. Bár ez itt most Kara felelőssége volt, és sem Marcy, sem Laurie nem találkozott korábban Ashley-vel.

– Három vízbe futást engedélyezek neki a deszkán – fogadkozott Ashley. – Max tíz perc lesz. Ráadásul ismerem a szolgálatban lévő életmentőt. *Jack!* – kiáltotta.

Az életmentők megfigyelőállványán gubbasztó, jóképű fickó feléjük fordította a fejét, és odaintett.

– Most már nagyon meleg van idekint – siránkozott Emily.

– Oké, menjünk be. Te meg háromszor próbálkozhatasz – nézett Kara Johnnyra –, de ennyi.

Az egyik keletre húzódó homokdüne mögül az idegen továbbra is őket figyelte. *Csak egy kisfiú meg egy tizenéves lány, immár egyedül. Közeleg a pillanat.*

A szállodai lakosztályba visszatérve Emily és Chloe a szüleik hálószobájával szomszédos teraszra szaladtak, és nem győztek csodálkozni, hogy saját kültéri zuhannyal moshatják le a lábukról a homokot. Kara alig tudta féken tartani őket, amikor bejöttek, hogy ne rohangáljanak vizes lábbal körbe-körbe a csúszós járólapon. Erre a kanapén kezdtek ugrálni, amit Kara szintén rövid úton leállított. *Szóval ezt értette Laurie azon, hogy a lányok kicsit „élénkek”,* gondolta.

A lakosztálynak két hálószobája volt. Az ikrek osztoztak az egyik szobán, ahol két nagy méretű fekhely volt. Kara figyelte a lányokat, akik boldogan húzták le a takarókat, és ide-oda hemperegtek az ágyak tetején, hogy kipróbálják, milyen fekvés esik rajtuk.

Az eredményt határozottan és egybehangzóan közölték, miszerint mindketten az ablakhoz közelebbi ágyban akarnak aludni.

– Nem is tudom... – próbálkozott reménykedve Kara. – Talán le kéne feküdnötök egy kicsit, és úgy tenni, mintha aludnátok... csak hogy egész biztosak legyetek benne.

Néhány perc múlva már csak a lassú, nyugodt szuszogásuk halatszott, ahogy egymáshoz igazodva, egyszerre lélegeznek. Kara azon tűnődött, vajon más ikrek is ennyire szoros kapcsolatban állnak-e egymással. Halkan kiment a szobából, félig nyitva hagyva maga mögött az ajtót.

A mobiljára pillantott, hogy megtudja, mennyi az idő. Tizenhárom perc telt el azóta, hogy eljöttek a tengerparti strandról. Előkereste Ashley számát, és megnyomta a hívás gombot.

– Helló, csajszi.

– Johnny már bizonyára a skimboard ördöge – jegyezte meg Kara.

– Nem igazán. Már az első próbálkozásra irtó nagyot esett. Sértetlenül keveredett ki a hullámokból, de úgy gondoltam, a biztonság kedvéért jobb, ha távol tartom a víztől. Most a parti bodegában fagyizunk, Jack is velünk van.

Kara szokatlan vibrálást érzékelt Ashley hangjában. Arra gyanakodott, ez a jóképű életmentővel lehet összefüggésben.

– Az ikrek elaludtak, úgyhogy meg tudnád tenni, hogy visszakíséred Johnnyt a szobába, ha megette a fagyaltját?

– Persze, nem gond. Johnny, ideje visszamennünk... Johnny? Hova ment a kissrác?

Kara a telefonban egy darabig csak a nekiinduló Ashley lépteinek csoszogását hallotta.

– De ugye, *ott van* veled, igaz? – A vonal túlsó végéről nem érkezett válasz. – Ashley, ott vagy? Mondj valamit! Veled van Johnny, vagy nincs?

– Az előbb még itt volt, ezen a szent helyen. Fogalmam sincs, hová tűnhetett.